

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **ČSAD Střední Čechy, a.s.**, IČO 27616347
sídlem U Přístavu 811, 250 01 Brandýs Labem – Stará Boleslav
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Šafářem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně žalovaného z 18. 5. 2021, čj. MMR-47120/2021-26

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobkyně se na soud obrátila, protože nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že při zadávání veřejné zakázky porušila zásadu transparentnosti, přiměřenosti a zákazu diskriminace dle § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Z tohoto důvodu nebyla žalobkyni vyplacena část již dříve poskytnuté dotace.
2. Žalobkyně stanovila zadávací podmínku spočívající v povinnosti dodavatele zajistit nepřetržitý servis autobusů na stlačený zemní plyn (CNG) v servisním středisku, které je umístěné na území okresů Praha-východ nebo Mělník. Správní orgány v této podmínce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

spatřovaly dvě porušení zákona a dotačních podmínek. Jednak jde podle nich o požadavek nepřiměřený, který neodůvodňuje objektivní žalobkyniny potřeby. Jednak je požadavek stanoven takovým způsobem, že bylo možné nabídnout pouze jediný servis, který je s žalobkyní ekonomicky propojen.

2. Dosavadní průběh řízení

3. Žalobkyně požádala o dotaci z projektu s názvem *Nákup 27 ks nízkopodlažních autobusů CNG-ČSAD Střední Čechy a.s.* Žalovaný jakožto poskytovatel dotace této žádosti vyhověl a rozhodl o poskytnutí dotace ve výši 139 017 500 Kč.
4. Součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byly i dotační podmínky, které mimo jiné stanovily, že žadatel (žalobkyně) je povinen při realizaci projektu postupovat v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek.
5. Žalobkyně zahájila zadávací řízení ve smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek. Do zadávacího řízení se přihlásila pouze společnost TEZAS servis, a. s., které bylo plnění veřejné zakázky nakonec i svěřeno.
6. Žalobkyně následně požádala o vyplacení dotace. Ta ovšem byla částečně nevyplacena (v rozsahu 25 % z původně poskytnuté částky), neboť Centrum pro regionální rozvoj ČR dospělo k závěru, že žalobkyně postupovala v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Centrum považovalo za nepřípustné, že žalobkyně v čl. 4.5.3. zadávací dokumentace stanovila jako kritérium technické kvalifikace, že *„účastník bude povinen zajistit 24h (nepřetržitý) servis dodaných autobusů v servisním středisku, umístěném na území okresů Praha východ nebo Mělník. Doklad o zajištění servisu, odpovídajícího stanoveným požadavkům, bude vybraný účastník povinen doložit v nabídce formou čestného prohlášení“*.
7. V citované části plánovací dokumentace spatřovalo Centrum pro regionální rozvoj ČR rozpor s § 36 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 6 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť žalobkyně *„nestanovil[a] minimální úroveň pro splnění kritérií technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky, když dotčený požadavek nebyl odůvodněn objektivními potřebami zadavatele, čímž zadavatel vytvořil bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, neboť z účasti v zadávacím řízení vyloučil dodavatele, kteří neměli na území dotčených okresů zajištěno servisní středisko, přestože by jinak byli způsobilí předmět veřejné zakázky plnit“*. Dále spatřovalo centrum rozpor se zásadou transparentnosti, přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 a 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť žalobkyně *„požadavek na servisní středisko stanovil[a] způsobem, který znamenal možnost nabídnout jediný možný servis prostřednictvím společnosti Servis Dopravní Techniky, a. s., ovládaný zadavatelem (resp. tvořícím se zadavatelem ekonomicky propojenou skupinu), v důsledku čehož museli všichni potencionální účastníci zadávacího řízení nejprve jednat s tímto servisem, aby se mohli účastnit zadávacího řízení“*.
8. Žalobkyně podala proti výsledku administrativního ověření námitky k žalovanému. Ministryně žalovaného rozhodla, že námitky jsou nedůvodné a opatření potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí nyní žalobkyně brojí.

3. Žalobní argumentace

9. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje jeho zrušení. Žalovaný podle ní neúplně zjistil skutkový stav a následně věc nesprávně právně posoudil.

10. Žalobkyně trvá na tom, že kritéria technické kvalifikace stanovila v souladu s právními předpisy. Požadavek na zajištění servisního střediska je plně v souladu s § 73 odst. 3, § 79 odst. 1 a odst. 2 písm. j) i s § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek. Účelem požadavku nebylo omezit hospodářskou soutěž, ale vybrat účastníka, který bude schopen zakázku plnit řádně. Každé stanovení technických podmínek vede k tomu, že se zužuje okruh potenciálních uchazečů. V tomto smyslu je tedy limitující každý požadavek na servis, nemůže se ovšem jednat o skrytou diskriminaci, neboť smyslem stanovení kvalifikačních předpokladů je právě omezení okruhu uchazečů, kteří budou schopni zakázku splnit.
11. Žalobkynin požadavek na technickou kvalifikaci účastníků je odůvodněn jejími objektivními potřebami. Žalobkyně je poskytovatelkou dopravní obslužnosti převážně v okresech Mělník a Praha-východ. Pokud má žalobkyně být efektivní při plnění těchto úkolů, tak to vyžaduje servisní středisko s co možná nejkratší dojezdovou vzdáleností do míst, kde žalobkyně své autobusy provozuje. Při provozu může totiž dojít k celé řadě nenadálých závad, je tak zcela logické, pokud žalobkyně požaduje, aby servisní středisko bylo v místech, kde jsou autobusy provozovány nejvíce, a kde tedy také hrozí největší riziko vzniku poruchy. Na druhou stranu není možné určit, kde přesně bude k nehodám docházet nejčastěji, proto je nutné odmítnout argument žalovaného, že *„pokud by vznikla potřeba využít službu ‚servis 24 h‘ na území okresu Praha-východ, dostupnějším servisem by v dané chvíli mohl být servis na území hl. m. Prahy, než servis na území okresu Mělník“*.
12. Co nejkratší dojezdová vzdálenost je i v ekonomickém zájmu žalobkyně, která musí vynakládat prostředky, aby zajistila přepravu autobusu na pravidelné servisní prohlídky. Nadto technické kritérium, které zvolila, vychází z dlouhodobé praxe v daném odvětví, žalobkyně tedy mohla legitimně očekávat, že se nejedná o kritérium nezákonné. Žalobkyně provedla průzkum mezi potenciálními dodavateli, z něhož vyplynulo, že se jedná o požadavek obvyklý. Ani případní dodavatelé se jím necítí být diskriminováni či jinak dotčeni na svých právech. Žalovaný navíc ani neuvedl, jací konkrétní dodavatelé měli být požadavkem diskriminováni, ani to, z jakých konkrétních důkazů k tomuto závěru došel. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74.
13. Žalovaný dále nevzal v úvahu, že se jedná o sektorovou zakázku, díky čemuž mohou zadavatelé (tedy i žalobkyně) postupovat v zadávacím řízení méně transparentně či nediskriminačně, než jak nakonec učinila. Žalobkyně mohla využít např. jednací řízení s uveřejněním, ale neučinila tak právě z toho důvodu, že chtěla být transparentní a vyvarovat se případného porušení zákazu diskriminace. Žalobkyně navíc poukazuje na to, že Centrum pro regionální rozvoj ČR samo uvádí ve výsledku administrativního ověření žádosti o platbu, že nedošlo prokazatelně k přímému vlivu na výběr nejvhodnější nabídky.
14. Znění samotného požadavku bylo již mezi žalobkyní a Centrem pro regionální rozvoj ČR diskutováno v minulosti. JUDr. J. S., odborný rada centra, sdělil žalobkyni, že požadavek podobného znění je nutné považovat za kritérium technické kvalifikace, nikoli za další podmínku pro uzavření smlouvy. Žalobkyně proto legitimně očekávala, že pokud bude postupovat stejně jako v tomto zadávacím řízení, bude její postup hodnocen stejně.
15. Nadto žalobkyně poukazuje na skutečnost, že společnost Servis Dopravní Techniky, a. s. (dále též „SDT“), není jediný, prostřednictvím koho mohl být splněn sporný požadavek. Z průzkumu, který provedla, totiž vyplývá, že ostatní dodavatelé využívají v těchto okresech i jiná servisní střediska.

16. I pokud by žalobkyně v zadávací dokumentaci pochybila, představuje nevyplacení 25 % z poskytnuté podpory nepřiměřenou sankci. Takové krácení dotace je v nepoměru oproti potenciálnímu finančnímu vlivu sporného kritéria. Roční náklady na servis všech autobusů dosahují totiž částky pouze 10,8 milionu Kč. Žalovaný mohl krátit dotaci o 2 %, 5 %, 10 %, nebo 25 %, zvolil tedy nejpršsnější variantu. Žalovaný tento postup nijak neodůvodnil a ani nezohlednil žalobkynino legitimní očekávání.

4. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí.
18. Žalovaný nezpochybňuje žalobkyniny objektivní potřeby, které se mohla snažit promítnout do zadávací dokumentace. Žalobkyně však nenalezla vhodnou rovnováhu mezi zásadou přiměřenosti a zákazem diskriminace na jedné straně a mezi nastavením technických kvalifikačních kritérií na straně druhé. Její požadavky totiž vylučují ze zadávacího řízení i ty potenciální dodavatele, kteří by byli schopni zakázku splnit, a to např. prostřednictvím servisního střediska v jiném okrese. Vzhledem k poloze okresů Mělník a Praha-východ je totiž zřejmé, že je možné užívat servisní středisko v jiném okrese, aniž by to muselo nutně znamenat vyšší dojezdovou vzdálenost do tohoto střediska. Jako vhodnější prostředek se tak jeví právě stanovení dojezdové vzdálenosti, maximální doby či konkrétnější nastavení smluvních podmínek servisních prací. V této souvislosti odkazuje žalovaný např. na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 10. 12. 2014, č. j. S762/2014/VZ-26224/2014/521/Opi.
19. Ohledně žalobkynina průzkumu žalovaný podotýká, že otázka, kterou žalobkyně položila ostatním subjektům v rámci svého průzkumu, nemíří na vytýkaný problém. Nezohledňuje totiž, že se má jednat o službu „servis 24h“ ani to, že se jedná o podmínku v zadávacím řízení. Pro žalovaného je naopak relevantní, že z průzkumu vyplývá, že oslovení dodavatelé disponují středisky v jiných okresech Středočeského kraje či na území Prahy, ale zadávacího řízení se zúčastnit nemohli.
20. Zároveň je třeba odmítnout žalobkyninu argumentaci, že by se mělo jednat o natolik specifickou zakázku, kterou by mohlo splnit jen málo dodavatelů. Sama žalobkyně ostatně uvedla 8 konkrétních výrobců, přičemž je nutno zohlednit i to, že zakázku by mohli plnit též distributoři.
21. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že dojezdová vzdálenost je často vymezena daleko striktněji (v řádu jednotek kilometrů), tak z toho lze vyvozovat jen to, že stanovení dojezdové vzdálenosti je běžnou praxí. Co se týká konkrétních vzdáleností, tak je nutné uvažovat okolnosti konkrétního případu, což žalobkyně nikterak nereflexuje.
22. Argumentaci legitimním očekáváním je nutno hodnotit z hlediska dlouhodobé ustálené rozhodovací praxe správních orgánů. Pokud žalobkyně argumentuje kontrolou *ex ante* v rámci jiného projektu, nelze o takto vymezené rozhodovací praxi vůbec uvažovat. To platí i o případech, kdy se v minulosti protiprávním jednáním nikdo nezaobíral.
23. Ohledně žalobkyniny námitky, že ke splnění požadavku nemuselo dojít jenom prostřednictvím střediska společnosti SDT, žalovaný uvádí, že sice na území obou okresů jsou další dvě střediska, nicméně jedno středisko poskytuje služby pouze pro autobusy značky MAN a druhé pro autobusy značky SCANIA. Ohledně autobusů značky IVECO, které byly předmětem zadávacího řízení, je tak stále nutno setrvat na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí.

24. K tvrzené nepřiměřenosti žalovaný uvádí, že ke zvolení sazby 25 % došlo kvůli významnému zásahu do transparentnosti zadávacího řízení, jenž mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Nadto zde přetrvávají pochybnosti ohledně skutečných motivací žalobkyně, neboť do zadávacího řízení mohla vstoupit jen osoba, která ohledně zajištění servisu 24h vstoupila do jednání se subjektem majetkově propojeným se žalobkyní.

5. Posouzení věci soudem

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Žalobu podala řádně a včas osoba k tomu oprávněná.
27. Žaloba není důvodná.

5.1 Ústní jednání

28. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 s. ř. s.
29. Žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci, kterou shrnula. Zdůraznila, že splnila dotační i zákonné podmínky. Sporná podmínka byla stanovena s ohledem na žalobkyniny oprávněné zájmy a nebyla stanovena tak, že bylo možné využít pouze jediné servisní středisko. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
30. Žalovaný též setrval na své argumentaci, na kterou odkázal. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
31. Soud na jednání provedl důkaz následujícími listinami.
32. Z *přípomínek č. 1 k zadávacímu řízení ze dne 22. 3. 2017* vyplývá, že JUDr. J. S., tehdejší zaměstnanec Centra pro regionální rozvoj ČR, připomínkoval zadávací podmínky v jiném (podobném) řízení. Obdobně formulovaný požadavek na servis 24h se servisním střediskem na území okresů Praha-východ nebo Mělník okomentoval tak, že nejde o podmínku pro uzavření smlouvy, ale kritérium technické kvalifikace. Požádal žalobkyni, aby zvážila, zda na tomto požadavku trvat.
33. Z *kupní smlouvy ze dne 19. 6. 2017* plyne, že společnost ZLINER, s.r.o., jako dodávající a společnost Dopravní podnik Mladá Boleslav, s.r.o., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – pořízení silničních nízkoemisních vozidel pro zajištění dopravní obslužnosti. V čl. 7.2. písm. c) smlouvy si smluvní strany sjednaly, že dodavatel zajistí smluvní servis pro dodávané autobusy do vzdálenosti 6 km od sídla společnosti kupujícího.
34. Z *kupní smlouvy ze dne 23. 6. 2017 č. 10601710 a 170036-52* plyne, že společnost TEZA servis a.s. jako prodávající a společnost Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou, a.s., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – dodávky bezbariérových autobusů na zemní plyn. V čl. VI smlouvy si smluvní strany sjednaly, že prodávající zajistí záruční servis, přičemž autorizovaný servis nesmí být umístěn více než 15 km od místa plnění.
35. Z *kupní smlouvy ze dne 13. 12. 2017* plyne, že společnost Solaris Bus & Coach S.A. a Solaris Czech spol. s r. o. jako prodávající a společnost Dopravní podnik města České Budějovice, a.s., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – dodávky nízkopodlažních

autobusů na zemní plyn. V čl. 11.11.3. smlouvy si smluvní strany sjednaly, že servisující osoba bude mít k dispozici servisní dílnu nikoli dále než 20 km od místa dodání (vozovny autobusů kupujícího).

36. Z *kupní smlouvy ze dne 27. 1. 2020 č. 1877/2019* plyne, že společnost SOR Libchavy spol. s r. o. jako prodávající a společnost Okresní autobusová doprava Kolín, s.r.o., jako kupující uzavřely smlouvu na dodání nízkopodlažních autobusů na zemní plyn. V čl. V bod 10 smlouvy si smluvní strany sjednaly, že prodávající zajistí servis 24h se servisním střediskem na území konkrétně určených okresů (Kolín, Nymburk, Kurná Hora, Praha-Východ, Praha), případně zajistí dojezd servisního technika do sídla kupujícího nejpozději do 24 hodin od nahlášení vady.
37. Z *plánu údržby* soud zjistil, že autobusy IVECO na zemní plyn potřebují pravidelnou údržbu, údržbu mimo plán a časově vázané úkony údržby. Pravidelnost jednotlivých úkonů údržby je stanovena podle průměrné rychlosti autobusu v městském provozu a je stanovena dle počtu ujetých kilometrů nebo počtu hodin v provozu.
38. Z *modelového výpočtu servisních nákladů* soud zjistil, že pro žalobkyni je finančně nejvýhodnější umístění servisu v Mělníku. V případě servisů umístěných dále by žalobkyniny náklady na servis vzrostly o jednotky milionů.
39. Z *přílohy č. 5 k obecným pravidlům pro žadatele a příjemce „Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a MPZ (čl. 72)“* plyne, že v případě vícero porušení se výše finančních oprav za jednotlivá porušení nesčítá a výsledná oprava je stanovena s ohledem na nejzávažnější porušení. V části 3, bod 10 je stanoveno porušení spočívající ve „*stanovení diskriminačních kritérií pro vyloučení, požadavků na kvalifikaci dodavatelů, kritérií hodnocení nabídek, podmínek pro plnění veřejné zakázky nebo technických specifikací v rozporu se zákonem nebo s pravidly IROP, příp. s MPZ, a to ve vztahu k národním, regionálním nebo lokálním preferencím*“. To spočívá mj. ve stanovení diskriminačních kritérií v technické specifikaci nutné pro účast ve výběrovém/zadávacím řízení ve vztahu k místu realizace (např. v případě požadavku na zkušenosti, zařízení, provozovnu atd. z určitého regionu či státu). Za toto porušení je sazba finanční opravy 25 %, pokud mohlo dojít k odrazení potenciálních dodavatelů od účasti v řízení, příp. 10 %, pokud byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže. Tzv. „*jiné porušení*“ spočívá v tom, že se zadavatel dopustil pochybení, které není v příloze uvedeno a které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr dodavatele, nebo které znemožnilo ověření souladu jeho postupu s pravidly IROP, včetně nedodržení základních zásad zadávacího řízení. Za toto porušení je sazba finanční opravy 25 %, příp. 2 %, 5 % nebo 10 % dle závažnosti porušení.
40. Obsah *prohlášení jednotlivých potenciálních dodavatelů autobusů* učinil žalovaný na jednání nesporným.
41. Soud nepovažoval za nutné provést důkaz *výpisem linek autobusových spojů*, neboť již ze správního spisu považuje za prokázané, že žalobkyně je provozovatelem autobusových linek. Tato skutečnost stejně jako území, na kterém žalobkyně linky provozuje, nebyla mezi účastníky sporná.

5.2 K zadávací podmínce

42. Ačkoli žalobkyně poměrně podrobně rozepisuje žalobní body, ve svém důsledku směřují primárně k posouzení otázky, zda žalobkynin zvolený požadavek na servisní středisko

v okresech, v nichž vykonává svoji činnost, ob stojí z hlediska zásady přiměřenosti, rovného zacházení a nediskriminace dle § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek.

43. Soud opakuje, že sporná zadávací podmínka zněla takto: „účastník bude povinen zajistit 24h (nepřetržitý) servis dodaných autobusů v servisním středisku, umístěném na území okresů Praha východ nebo Mělník. Doklad o zajištění servisu, odpovídajícího stanoveným požadavkům, bude vybraný účastník povinen doložit v nabídce formou čestného prohlášení“.
44. Judikatura se obdobným sporům již opakovaně věnovala. Její závěry shrnul nedávno NSS v bodu 21 svého rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 10 Afs 418/2021-45, takto:
- „podle zákona o veřejných zakázkách je na uvážení zadavatele, jaké podmínky účasti na veřejné zakázce nastaví; zadavatel je poté za správnost a úplnost zadávacích podmínek odpovědný (§ 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Požadavky k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů musí být přípustné (§ 56 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách), stanovení minimální úrovně předpokladů musí odpovídat druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky [§ 56 odst. 7 písm. c) zákona o veřejných zakázkách] a ve svém rozsahu musí s tímto předmětem souviset (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Při postupu podle zákona o veřejných zakázkách, tj. i při stanovení zadávacích podmínek, je zadavatel zároveň povinen dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 zákona o veřejných zakázkách). Užití uvedených zásad má vést k naplnění cíle práva veřejných zakázek, tj. zajištění hospodárnosti, efektivit a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Tohoto cíle bude dosaženo především tím, že smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, budou zadavatelé uzavírat při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli (viz rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, či ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152). V naposledy uvedeném rozsudku NSS dovodil, že „za skrytou formu nepřipustné diskriminace v zadávacích řízeních je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových technických kvalifikačních předpokladů, které jsou zjevně nepřiměřené ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), kteří by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Někteří z dodavatelů totiž mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. Tím se znemožňuje dosažení cíle zákona o veřejných zakázkách, tedy zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli“. Zjevnou nepřiměřenost přitom nelze předem a obecně stanovit, je nutno ji vždy vykládat se zřetelem ke konkrétnímu případu (rozsudek NSS č. 8 Afs 243/2019-33)“.
45. Soud souhlasí s žalobkyní, že smyslem zadávacích podmínek je omezit počet potenciálních účastníků zadávacího řízení. Na druhou stranu je nutné rozsah těchto omezovacích podmínek v zadávacích podmínkách vyvažovat, a to kvůli zachování hospodářské soutěže. Právě z tohoto důvodu se nachází v zákoně o zadávání veřejných zakázek zásada přiměřenosti a zásada rovného zacházení a nediskriminace, která je poté rozvedena v § 36 tohoto zákona, který stanoví, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Důkazní břemeno ohledně důvodnosti zadávacích podmínek leží na žalobkyni coby zadavatelce veřejné zakázky (viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, bod 39).
46. Mezi zadávacími podmínkami lze rozlišovat podmínky běžné ve smyslu nenákladné, snadno splnitelné a podmínky komplikované, jejichž splnění je naopak pro některé dodavatele obtížné. Vzhledem k tomu, že běžné podmínky nepředstavují takový zásah do hospodářské soutěže, jsou na jejich zdůvodnění kladeny mírnější požadavky. Naopak co se

týká podmínek komplikovaných, tak u nich je nutné posuzovat různé alternativy jejich znění a následně poměřovat jejich dopad na hospodářskou soutěž. Podmínky jednoduché jsou pouze ty, které jsou běžné, snadno splnitelné pro všechny dodavatele a významně nenavyšují cenu plnění. Pokud není byt' jen jediná z těchto podmínek splněna, tak nejde o jednoduchou podmínku (viz výše zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 295/2020-143, bod 40).

47. Soud je přesvědčen, že v posuzované věci se jedná o podmínku komplikovanou. Je totiž zřejmé, že podmínka omezila hospodářskou soutěž, na čemž se ostatně shodují oba účastníci. Žalobkyně pouze trvá na tom, že toto omezení mělo legitimní důvod. Veřejné zakázky se totiž nemohli zúčastnit potenciální uchazeči, kteří měli zajištěné středisko v jiném okrese, byt' třeba blízko Mělníku. Pro ně se jednalo o podmínku obtížně splnitelnou, neboť by si museli sjednat jiné servisní středisko.
48. Jak již soud nastínil výše, omezení hospodářské soutěže prostřednictvím zadávacích podmínek je možné, omezení je ostatně přirozeným důsledkem každé podmínky. Vzhledem k tomu, že proti tomu stojí hodnota fungování hospodářské soutěže, je nutno trvat na tom, aby podmínka vycházela z legitimní potřeby zadavatele. Při nastavení parametrů je rovněž třeba dbát základních zásad vymezených v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 63/2014-28).
49. Soud souhlasí s tím, že je v zájmu žalobkyně, aby vzdálenost servisního střediska byla co nejkratší od míst, kde žalobkyně provozuje autobusovou dopravu. To ostatně nesporel ani žalovaný. Nicméně způsob, jakým žalobkyně podmínku formulovala, není v souladu se zákonem.
50. Předně je třeba odmítnout žalobkyninu námitku, že se nemůže jednat o skrytou diskriminaci, neboť smyslem stanovení kvalifikačních předpokladů je právě omezení okruhu uchazečů, kteří budou schopni zakázku splnit. Přijetím takové argumentace by totiž *ad absurdum* žádné omezení nemohlo představovat skrytou diskriminaci.
51. Žalobkyně odůvodňuje podmínku tím, že její objektivní potřebou je to, aby vzdálenost servisního střediska byla co nejkratší k trasám, na kterých je autobusová doprava provozována, což se snaží zajistit právě pomocí geografického vymezení místa servisního střediska. Soud tento požadavek zcela chápe a v obecné rovině mu není co vytknout. Žalobkyně ovšem zvolila takové prostředky, které nejsou přiměřené a tento cíl nutně nenaplnují. Sama žalobkyně tvrdí, že není možné přesně určit, kde přesně bude k nehodám docházet. Potom ale není zřejmé, proč je nejvhodnější umístnění servisních středisek právě v okresech Mělník a Praha-východ. Pokud žalobkyně tvrdí, že nejvýhodnější místo je právě v těchto dvou okresech, tak dle názoru soudu musí implicitně předpokládat, že k nehodám nebude docházet např. u hranic hl. m. Prahy, protože pak by mohlo být pražské servisní středisko blíže než středisko v těchto dvou okresech.
52. Právě uvedené platí i v případě, kdy by se uvažovalo o výjezdech z Mělníku, kde má žalobkyně provozovnu, s kterou operovala v rámci svého *modelového výpočtu*. Mělník se nenachází ve středu území tvořeného okresy Mělník a Praha-východ. Ani v takovém případě proto vymezení podmínky hranicemi okresů neplní žalobkynin legitimní zájem.
53. Jako vhodné kritérium naplňující žalobkynin požadavek se tak soudu skutečně jeví podmínka spočívající v maximální dojezdové vzdálenosti či dojezdovém času. Tomu ostatně odpovídají i podmínky stanovené v *kupních smlouvách*, které žalobkyně předložila

a soud je provedl k důkazu. V nich je totiž typicky stanoven požadavek na vzdálenost či dobu dojezdu. I v případě *kupní smlouvy z 27. 1. 2020 č. 1877/2019*, kde je stanovena podmínka konkrétních okresů, je stanovena jako podmínka variantní. Druhou variantou je opět doba dojezdu.

54. Pokud žalobkyně tvrdí, že žalovaný neuvedl, jaký konkrétní dodavatel měl být tímto jednáním zkrácen na svých právech, jedná se o námitku nedůvodnou. Ten, kdo nastavil pravidla zadávacího řízení je žalobkyně a právě ona nese důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti zadávacích podmínek, nikoli žalovaný ve vztahu k nedůvodnosti. Žalobkyně toto své důkazní břemeno ovšem dle názoru soudu neunesla.
55. Co se týká námítky, že se jednalo o sektorovou zakázku a žalobkyně mohla postupovat ještě méně transparentně dle § 161 zákona o zadávání veřejných zakázek, tak k tomu soud uvádí, že zde neposuzuje hypotetickou situaci, při které by žalobkyně využila jednacích řízení s uveřejněním, ale posuzuje to, jak se věci skutečně staly. Nadto je třeba trvat na tom, že základní zásady stanovené v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek se užijí při interpretaci a aplikaci ustanovení tohoto zákona (viz komentář k § 6 in Krč, R., Vaněček, J.: *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck), tedy je nelze opomenout ani při případném užití jednacích řízení s uveřejněním.
56. Soud tedy shrnuje, že si je vědom (ostatně stejně jako žalovaný) legitimních potřeb žalobkyně ve vztahu ke vzdálenosti servisního střediska od tras, na kterých provozuje autobusovou dopravu. Žalobkyní stanovená podmínka v zadávacím řízení ovšem nebyla nutně způsobilá tento legitimní požadavek naplnit. Žalobkyně tudíž nejednala v souladu s § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, a narušila tak hospodářskou soutěž.
57. K podobným závěrům dospěl i NSS ve svých rozsudcích ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 As 192/2017-54, bod 26, a ze dne 28. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2017-47, bod 31. Soud se shoduje s žalovaným, že není v daném případě zásadní to, zda se jedná o vymezení území v podobě hranic státních či okresních. To, že v § 6 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek je přímo chráněna pozice evropských dodavatelů a že z ní NSS v uvedených rozsudcích vycházel, neznamená, že se tyto závěry neuplatní přiměřeně co do zásady dle § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek i na nyní posuzovaný případ.
58. Z uvedeného plyne, že žalovaný postupoval správně, pokud spornou podmínku vyhodnotil jako rozpornou se zákonem a shledal, že jím žalobkyně „*nestanovil[a] minimální úroveň pro splnění kritérií technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky*“.
59. Soud však považuje za nesprávný závěr žalovaného, že tuto podmínku žalobkyně stanovila způsobem „*který znamenal možnost nabídnout jediný možný servis prostřednictvím společnosti Servis Dopravní Techniky, a. s., ovládaný zadavatelem (resp. tvořícím se zadavatelem ekonomicky propojenou skupinu)*“.
60. Správní orgán prvního stupně opřel tento svůj závěr o výsledky ověření ŘO IROP. Ten vyšel ze svého šetření a stanoviska výrobce IVECO a zdůraznil, že vybraný dodavatel prokazoval splnění sporné podmínky prostřednictvím společnosti SDT, která nedisponuje autorizací na opravu autobusů IVECO, které byly dodávány. Považoval za absurdní, že ač vybraný dodavatel disponuje celou řadou autorizovaných servisů, musí spolupracovat s lokálním servisem. Z toho dovodil, že žalobkyniny požadavek vedl k tomu, že všichni potenciální uchazeči museli jednat se společností SDT. Žalobkyně však již v námitkách

argumentovala proti tomuto závěru uvedla seznam dodavatelů autobusů, kteří mají v žalobkyní vymezené lokalitě servisní středisko. Žalobkyně zároveň doložila odpovědi několika dodavatelů na svůj dotaz, zda považují spornou podmínku za diskriminační.

61. Ministryně žalovaného k této argumentaci v napadeném rozhodnutí uvedla pouze to, že žalobkyní tvrzená servisní střediska poskytují servisní služby výhradně jedné značce a pro ostatní značky v lokalitě servis neexistuje (s. 21 napadeného rozhodnutí). Zároveň uzavřela, že se výběrového řízení „fakticky mohl účastnit jen ten dodavatel, který vstoupil do jednání s SDT“ (s. 26 napadeného rozhodnutí).
62. Tyto závěry jsou však v rozporu s důkazy, které žalobkyně předložila. Žalobkyně v námitkách tvrdila a dokládala, že existují i další servisní střediska vyjma společnosti SDT. Z odpovědí některých možných dodavatelů je navíc zřejmé, že byli schopni v krátké době zahájit servisní činnost (např. společnost SOLARIS uvedla, že ve stanovených okresech má dvě servisní střediska, v nichž může ve velmi krátké době zahájit servis autobusů na zemní plyn). Ministryně v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnila, že tato servisní střediska servisují pouze autobusy některé značky. I kdyby tomuto tak bylo, je zjevné, že je nesprávný závěr, že se výběrového řízení mohli zúčastnit jen ti dodavatelé, kteří by spolupracovali se společností SDT. V této části argumentace dává soud žalobkyni za pravdu.
63. Soud proto dále posuzoval, zda toto pochybení ministryně žalovaného mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jenom pro vadu takové závažnosti by totiž bylo možné napadené rozhodnutí zrušit. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.
64. Pro závěr o nezákonnosti podmínky totiž postačí první část argumentace správních orgánů, tedy že šlo o kritérium, které nebylo odůvodněno objektivními potřebami žalobkyně, čímž vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. S tou zdejší soud souhlasí.
65. Judikatura dlouhodobě zdůrazňuje, že krácení dotace není správní trestem ani jinou sankcí (rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, bod 35 a 36 a judikatura tam citovaná). To, že správní orgány shledaly ve sporném požadavku dvě různá porušení, není obdobou jednočinného souběhu ve správním trestání, v němž by musel obstát závěr o každém jednotlivém deliktu. Pokud pro závěr o porušení zákona a výši krácení postačí i jen jedno z porušení, obстоjí dle názoru soudu rozhodnutí jako celek.
66. Tak tomu je v právě posuzované věci. Dle přílohy č. 5 se finanční oprava stanovuje dle nejzávažnějšího porušení. Správní orgány shledaly jako nejzávažnější to, že žalobkyně porušila zásadu transparentnosti – tedy, že všichni zájemci museli spolupracovat se společností SDT. Toto porušení podřadily pod „jiné porušení“ dle přílohy č. 5 a stanovily za něj základní opravu ve výši 25 %. Důvody pro snížení na 2 %, 5 % nebo 10 % neshledaly, protože šlo o významný zásah do zadávacího řízení, které mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a mohlo působit odrazujícím způsobem na potenciální dodavatele. Zakázka byla navíc v nadlimitním režimu s jednoznačným přeshraničním efektem. Správní orgány též zdůraznily, že kvalifikační předpoklad neměl objektivní věcné opodstatnění dané předmětem veřejné zakázky, přičemž v jeho důsledku vytvořila žalobkyně bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, neboť vyloučila dodavatele, kteří neměli na území dotčených okresů zajištěné servisní středisko, přestože by byli schopni zakázku plnit. Tento postup mohl mít dle správních orgánů vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

67. Soud již výše vysvětlil, že v tomto ohledu jsou závěry správních orgánů nesprávné. Tím pádem je nejzávažnějším porušením to, že žalobkyně stanovila nepřiměřené kritérium kvalifikace, které nebylo odůvodněno jejími objektivními potřebami, čímž vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Toto porušení spadá pod „*stanovení diskriminačních technických specifikací v rozporu se zákonem*“ dle přílohy č. 5. Za toto porušení stanovila příloha č. 5 též základní sazbu 25 %, pokud mohlo dojít k odrazení potenciálních dodavatelů od účasti ve výběrovém/zadávacím řízení. Právě o takový případ se v nyní posuzované věci jedná a ministryně v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlila, proč má za to, že mohlo dojít k odrazení dodavatelů a proč měl nezákonný kvalifikační předpoklad potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Nadále platná je i argumentace žalovaného, že šlo o nadlimitní zakázku s přeshraničním efektem. Tyto skutečnosti jsou zcela dostatečné, aby odůvodnily uložení základní výše finanční opravy.
68. Parciální pochybení správních orgánů proto nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadále totiž ob stojí jejich závěr o nezákonnosti stanoveného kritéria z důvodu nepřiměřenosti a omezení hospodářské soutěže. Shodná ve výsledku zůstává i výše finanční opravy.

5.3 K legitimnímu očekávání

69. Žalobkyně argumentuje, že jí stanovené podmínky jsou v daném oboru ustálenou praxí, a nemohla tak legitimně očekávat, se bude jednat o nezákonnou podmínku. Navíc jí o správnosti podmínky ujistil zaměstnanec žalovaného.
70. Ochrana legitimního očekávání představuje jeden z principů demokratického právního státu. Ve vztahu ke správnímu právu se tento princip odráží především v dlouhodobé praxi správních orgánů či správních soudů. Soudní ochrana na základě legitimního očekávání může být poskytnuta i ve vztahu ke správní praxi, která je v rozporu se zákonem, byť by se tak mělo dít zcela výjimečně (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54, bod 39).
71. Žalobkyně sice argumentuje ustálenou rozhodovací praxí, nicméně ji nikterak nedokládá. Skutečnost, že žalobkyně vytvořila průzkum mezi dodavateli je irelevantní, neboť nedokládá ustálenou rozhodovací praxi, která by měla zakládat její legitimní očekávání, ať již v obecně při zadávání veřejných zakázek či při poskytování dotací.
72. Soud uznává, že při klasickém vyjednávání smluvních podmínek by zcela jistě bylo možné, aby žalobkyně požadovala umístění servisního střediska na území konkrétně vymezených okresů, v čemž by bylo možné např. shledat i ustálenou obchodní praxi v daném odvětví. Je třeba ale zohlednit, že na nákup autobusů byly použity veřejné prostředky. Stát je v takovém případě oprávněn svázat žalobkyni určitými podmínkami. Na tento vztah je možné nahlížet jako na soukromoprávní vztah, kdy se žalobkyně dobrovolně podrobuje povinností. Nikdo ji nenutí do tohoto vztahu vstupovat, ovšem když se do něj již rozhodne vstoupit, musí tyto podmínky dodržovat (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. I. ÚS 2661/19). Jinými slovy, i kdyby se jednalo o ustálenou praxi v tomto oboru v rámci soukromoprávních vztahů, tak není možné se na ni odkazovat, pokud je žalobkyně oproti běžnému obchodnímu styku ve vztahu se státem.
73. Relevantní je legitimní očekávání vzešlé z rozhodovací praxe správních orgánů, na kterou se žalobkyně taktéž odkazuje. Žalobkyně odkazuje na jiné smlouvy, které byly uzavřeny

jinými subjekty (rovněž při poskytování veřejných prostředků) a které dle jejího názoru odpovídají i znění jím vymezených zadávacích podmínek. Soud tento názor nesdílí, jak již uvedl výše. Ve smlouvách se objevuje maximální dojezdová vzdálenost do servisního střediska. To je ovšem zcela jiné kritérium, než které použila žalobkyně, přičemž i žalovaný poukazuje na to, že vymezit dojezdovou vzdálenost by naplnilo požadavky žalobkyně na minimalizaci nákladů a zároveň by bylo v souladu se zákonem. Soud si je vědom toho, že žalobkyně poukazuje především na to, že stanovená dojezdová vzdálenost je relativně krátká oproti vymezení dvou okresů, a tudíž více omezující. Není ovšem rolí soudu v tomto řízení, aby posuzoval přiměřenost konkrétně stanovené dojezdové vzdálenosti v jiných případech. Konkrétní dojezdová vzdálenost, kterou je ještě legitimní požadovat, se bude zpravidla lišit případ od případu. Předmět tohoto sporu není ovšem určení, kdy je vzdálenost ještě přijatelná, ale to, zda odporuje zákonu o zadávání veřejných zakázek způsob určení zadávacích podmínek spočívající v zajištění servisu 24h na území konkrétně vymezených okresů, pro což jsou tyto žalobkyní doložené smlouvy bez významu, neboť vymezení zadávací podmínky je zcela odlišné. Tyto smlouvy uzavřené zcela jiným způsobem a za jiných podmínek tedy v žalobkyní nemohly vzbudit legitimní očekávání v určité rozhodování žalovaného.

74. Žalobkyně se dovolává taktéž zásady legitimního očekávání, neboť v jiném zadávacím řízení posuzoval obdobně formulovanou zadávací podmínku již zaměstnanec Centra pro regionální rozvoj ČR, který uvedl, že se jedná o podmínku technické kvalifikace. Takový postup poté nebyl v tomto zadávacím řízení nikterak rozporován.
75. Ústavní soud opakovaně judikuje, že předvídatelnost práva je imanentní součástí právního státu (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09, č. 53/2009 Sb. ÚS). Pod pojem předvídatelnost práva rovněž patří důvěra v konstantní rozhodovací praxi: *„Ochrana jednání učiněného v dobré víře v právo předpokládá, že právnická osoba nebo fyzická osoba jedná v důvěře v trvající výklad takového předpisu ze strany orgánů veřejné moci, včetně praxe správních úřadů a výkladu správními soudy. Takováto konstantní správní praxe a na ni navazující rozhodování správních soudů (vyvolávali ovšem taková správní praxe vůbec potřebu žalob ve správním soudnictví) a interpretace v nich obsažená tvoří v materiálním smyslu, součást příslušné interpretované právní normy, od níž se odvíjí ochrana důvěry adresátů právních norem“* (nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, č. 48/2008 Sb. ÚS). Je tedy zřejmé, že Ústavní soud chrání konstantní, tedy dlouhodobou praxi správních orgánů.
76. K tomu je třeba uvést rovněž výklad NSS, že má-li správní praxe vyvolat legitimní očekávání, musí se jednat o praxi ustálenou, jednotnou a dlouhodobou, která opakovaně potvrzuje určitý výklad (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-158, č. 2059/2010 Sb. NSS). Žádná taková praxe v tomto případě ale nevznikla.
77. Co se týká žalobkynina odkazu na rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, č. 2713/2012 Sb. NSS, tak soud uvádí, že se jedná o rozsudek aplikovatelný na danou věc, byť se v tomto rozsudku jedná porušení pravidel rozpočtové kázně (viz bod 65 rozsudku). Nicméně soud má za to, že toto rozhodnutí nehovoří v žalobkynin prospěch, ba právě naopak: *„Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce*

dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral 1 Afs 15/2012 – 47 poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre (C-465/10, dosud nezveřejněný ve Sb. rozhodnutí)].

[34] Samotná skutečnost, že v nynějším případě byli poskytovatelé dotací v době, kdy o jejich poskytnutí stěžovateli rozhodovali, obeznámeni s tím, jakým způsobem zadal zakázku na realizaci Projektu VD Lysá nad Labem, tedy neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o porušení rozpočtové kázně úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatelů dotací (tj. MŽP a SFDI) ohledně souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky se zákonem. Stěžovatel se svým postupem navíc dopustil zjevného porušení zákona o veřejných zakázkách. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná“.

78. Z rozhodnutí vyplývá, že je třeba konkrétní ujištění ze strany správního orgánu, takové ujištění musí být ovšem v souladu s použitelnými právními předpisy. Soud má za to, že nedošlo k naplnění ani jedné z podmínek. Soud je přesvědčen, že konkrétní ujištění se musí týkat pouze daného případu, není tedy možné z např. jednoho chybného ujištění činit závěry i pro všechny nadcházející řízení. Nadto soud nemá ani za to, že by takové ujištění bylo vůbec ze strany Centra pro regionální rozvoj ČR žalobkyni dáno. Komentář JUDr. S. se věnoval pouze tomu, že nejde o podmínku pro uzavření smlouvy, ale kritérium technické kvalifikace. Z jeho připomínky nelze nijak dovozovat, že by žalobkyni někdo potvrdil, že jde o zákonnou a přiměřenou kvalifikační podmínku. Ostatně i JUDr. S. dal žalobkyni ke zvážení, zda na požadavku trvat. Taková připomínka nemohla založit legitimní očekávání. Platí přitom, že ani předchozí znalost správního orgánu o zadávacích podmínkách nemůže sama o sobě způsobit legitimní očekávání na straně žalobkyně. Ostatně žalobkyně je sama zodpovědná za formulaci zadávacích podmínek, správní orgán není její právní poradce.

79. Soud tedy shrnuje, že žalobkyni legitimní očekávání vzniknout nemohlo.

5.4 K nepřiměřenosti výše nevyplacené dotace

80. Na finanční opravu dle § 14e rozpočtových pravidel lze aplikovat judikaturu týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz již citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 6 Afs 270/2015-48). Nevyplacení části dotace kvůli nedodržení podmínek není správním deliktem či jinou sankcí, jak tvrdí žalobkyně (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2019, č. j. 8 Afs 165/2018-41, bod 14, nebo č. j. 2 Afs 192/2018-74, bod 35).

81. Přiměřeností výše odvodu za porušení rozpočtové kázně se již zabýval rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, kde uzavřel, že „*při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu*“. Toto usnesení se vztahuje i na finanční opravy dle § 14e rozpočtových pravidel. Sazebník vypočítává výši finančních oprav za porušení jednotlivých pravidel chování, která je žalobkyně coby příjemkyně dotace povinna dodržovat, čímž dochází k naplnění principu legitimního očekávání. Oproti tomu je ale u množství porušení jednotlivých pravidel možnost stanovit finanční opravu v různých výších, čímž se zajišťuje zohlednění konkrétního porušení pravidel. Jak k tomu uvedl NSS v bodu 36 svého rozsudku ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74: „*Již samotné sazby uvedené v sazebníku finančních oprav tedy lze považovat za naplňující požadavek nezbytné přiměřenosti mezi porušením určitého pravidla a za něj následující opravou, neboť předmětný sazebník obsahuje velmi přesně a konkrétně uvedený ‚popis případu‘, čili možného porušení regulatorního rámce dotačních pravidel, a k nim připadající výši procentní sazby finanční opravy z částky poskytnuté podpory na dotčenou veřejnou zakázku; právě tato poměrně velká kazuističnost jednotlivých případů možného porušení zaručuje přiměřenou individualizaci sazby výše opravy vzhledem ke konkrétnímu jednání příjemce dotace*“.
82. Finanční korekce ze strany žalovaného odpovídala sazebníku, jak již soud vyložil výše. Tím je zajištěna též přiměřenost této korekce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i opatření jsou navíc jasné patrné důvody, pro které nebylo v žalobkynině případě možné přistoupit k nižší sazbě korekce. Šlo o nadlimitní zakázku s přeshraničním efektem. Nezákonné kritérium mohlo odradit potenciální zájemce a bylo nepřiměřené žalobkyniným potřebám.
83. Žalobkyně argumentuje, že se jedná o nepřiměřenou výši z toho důvodu, že roční náklady na servis všech pořízených autobusů by ročně stály „pouhých“ 10,8 milionů Kč. Takovouto optikou ovšem nelze na stanovení výše finanční opravy nahlížet. Snížení dotace představuje následek za porušení zákona či dotačních podmínek. Jeho účelem je ochránit veřejné prostředky a zajistit dodržování všech předem stanovených pravidel upravujících poskytování dotací (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-36, bod 37). Výše ročních nákladů na servis autobusů nesouvisí s porušením zákona o zadávání veřejných zakázek a závažností tohoto porušení.
84. Ani tato žalobní argumentace proto není důvodná.

6. Závěr a náklady řízení

85. Soud shrnuje, že správní orgány správně posoudily žalobkynino pochybení spočívající v nepřiměřené nastavených zadávacích podmínkách, přičemž soud neshledal žádné okolnosti, které by mohly žalobkyni založit legitimní očekávání. Správní orgány rovněž řádně odůvodnily výši finančních oprav. Správní orgány nesprávně posoudily, že sporná podmínka vedla k tomu, že zájemci museli jednat pouze se společností SDT, nicméně toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
86. Žaloba není důvodná, proto ji soud výrokem I. zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
87. Výrokem II. rozhodl soud o nákladech řízení postupem podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2023

v z. JUDr. Jitka Hroudová v. r.
zastupující členka senátu

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu

Písemné vyhotovení rozsudku podepsala za předsedu senátu jiná členka senátu v souladu s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. ve spojení s tabulkovou částí části šesté rozvrhu práce Městského soudu v Praze (str. 196 rozvrhu práce ve znění účinném od 20. 9. 2023).